

Батерфляй

КУПИТИ

Новий драматичний роман від авторки «Довга зима»

Що приховує наш страх?

Віта має життя, про яке мріє більшість жінок. У свої 42 роки вона привертає увагу молодих та зрілих чоловіків, має престижну високооплачувану роботу й, незважаючи на розлучення, теплі взаємини зі своїми донечками.

Єдине, що заважає жінці повноцінно насолоджуватись життям, - це її дивна фобія. З невідомої для себе причини Віта жахливо боїться метеликів, але ігнорує цей страх. Проте все ж доведеться звернути на нього увагу, адже в її житті раптово з'являється загадковий чоловік із брошкою у формі метелика.

Чи зможе Віта перемогти страх і наново відбудувати своє життя, яке зруйнувала зустріч із цим таємничим чоловіком?..

A close-up portrait of a young woman with long, wavy blonde hair. She is smiling gently, with her eyes closed or looking down. Her hand is near her face, touching her hair. Three yellow butterflies with black spots are flying around her head. The background is a soft, out-of-focus field of tall grass under a bright sky.

Оксана Калина
БАТЕРФЛЯЙ

КСД

БАТЕРФЛЯЙ

Оксана Калина

БАТЕРФЛЯЙ

РОМАН

ХАРКІВ
2024 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0998-6 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Обережно! Ненормативна лексика!

Калина О.

К17 Батерфляй : роман / Оксана Калина. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 224 с.

ISBN 978-617-15-0644-2

Віта має життя, про яке мріє більшість жінок. У свої 42 роки вона привертає увагу молодих та зрілих чоловіків, має престижну високооплачувану роботу й, незважаючи на розлучення, теплі взаємини зі своїми донечками.

Єдине, що заважає жінці повноцінно насолоджуватись життям, — це її дивна фобія. З невідомої для себе причини Віта жахливо боїться метеликів, але ігнорує цей страх. Проте все ж доведеться звернути на нього увагу, адже в її житті раптово з'являється загадковий чоловік із брошкою у формі метелика. Чи зможе Віта перемогти страх і наново відбудувати своє життя, яке зруйнувала зустріч із цим таємничим чоловіком?..

УДК 821.161.2

© Кугенко О. І., 2023

© Depositphotos.com / HayDmitriy, lifeonwhite, обкладинка, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2024

Темрява

Віта Горова не виносила, коли її називали Вікторією.

— Мене звати Ві-та-лі-на! — наголошуючи на кожному складі, виправляла вона тих, хто «обзивав» її Вікторією чи Вікою. — Походить від латинського «vitalis», що в перекладі значить «живий».

Віта й почувалася (точніше — позиціонувала себе, як зараз прийнято казати) саме такою — сповненою життя щасливою жінкою. Що з того, що їй уже 42 роки, вона «розлученка», яка сама виховує двох доньок? Вигляд вона мала чудовий, доньки в неї — ще чудовіші. Тож гріх нарікати й Бога гнівити.

— Саме так — гріх нарікати! — частенько сама собі повторювала Віта, дивлячись у люстро.

Вона прекрасно знала про те, що є надзвичайно привабливою жінкою. Висока, струнка, спортивна, з чітким овалом обличчя, високими вилицями, повними губами й карими, мов стиглі вишні, очима, з густим, довгим волоссям кольору льону.

Вона була натуральною білявкою з темними очима. Це поєднання саме собою було досить рідкісним і незвичним, тому надавало Вітиній зовнішності особливої тендітності й вразливості. Через дуже темний колір очей її погляд завжди здавався глибоким і сумним, навіть тужливим. Хоча сама себе Віта вважала веселункою. І точно не сприймала себе занадто тендітною й витонченою. Матір, яка фактично самотужки виховує двох дітей, навряд чи може дозволити собі занадто багато... тендітності. Душевної, у всякому разі.

На тілесну тендітність Віта була згодна, тому регулярно займалася спортом. Усе-таки 42 роки — не 22. І зайві калорії миттю знаходили собі місце на стегнах чи талії.

— Квітуча, мов яблуня на весні, ніжна, як метелик! — до кабінету, перервавши нехитрі Вітині думки, зайшов керівник компанії, де вона трудилася вже 10 років, — Анатолій Борисович.

Подумки Віта називала цього імпозантного сивочолого чоловіка «старим жуком», хоча й поважала його.

Він і справді був «жукуватим»: хитрим, розумним, проникливим, знав, де потрібно промовчати, а де сказати. Незважаючи на це, Борисович, досягнувши чималих висот у бізнесі, примудрився не до

кінця втратити людські чесноти. Чоловік так про себе й казав: «Не зовсім втрачений для Бога». Він вважав це важливим.

Тільки переступивши поріг компанії під назвою «А+++» (що мала натякати на першу букву імені засновника й високий рейтинг його «дітища»), Віта зрозуміла, що втрапила до «лігва» природженого бабія.

Ні, не так. Не бабія, а ловеласа. На думку Віти, бабій — це груба й невихована істота чоловічої статі, яка, окрім як пожерти, вибачте, потра...тися і поср...и, більше ні на що не здатна і яку нічого не цікавить. А ловелас — це той, хто щиро й красиво любить жінку, яка трапляється на його шляху. Правда, недовго.

Чого гріха таїти: Віта певний час серйозно роздумувала над тим, аби пірнути в обійми імпозантного Анатолія Борисовича. Хіба що? Вона була вільна, мов птаха, могла собі дозволити. Та все ж мудро вирішила, що правило «не спи, де працюєш, і не працюй, де спиш» ще ніхто не скасував. Тож нема чого власноруч ускладнювати робочі стосунки.

Це була правильна позиція. Не впавши в ліжко Борисовича, Віта дуже піднялася в його очах як працівник і перекладач високого класу. Власне, вона й була суперпрофі. Уміла відчувати людину, з якою працювала, і під час перекладу вміла передавати і її своєрідність, і гумор, а іноді й потаємні думки та емоції. Те саме стосувалося перекладних текстів. Тож із Борисовичем їй прекрасно працювалося.

Та було одне «але»: Віта терпіти не могла, коли її порівнювали з метеликом. А Борисович, як на зло, часто це робив.

— Анатолію Борисовичу! Сто разів вас просила, щоб ви не називали мене метеликом! Я терпіти їх не можу!

— Правда? — у голосі Борисовича звучало щире здивування.

Віта ні секунди не сумнівалася в тому, що він уже забував про це стільки ж разів, скільки вона йому про це нагадувала.

— Не розумію вашу неприязнь до цих прекрасних створінь.

Віта й сама її не розуміла. Знала лишень одне: метелики, навіть найпрекрасніші, викликали в неї неймовірну огиду й жах. Про те, що вона до запаморочення ще й боїться їх, Віта не розповідала.

Це ж смішно, слово честі. Хто при здоровому глузді боїться тендітних безневинних метеликів? Не любити це одне. Хтось же, наприклад, відчуває відразу до котиків, песиків, ящірок. Але боятися метеликів? Смішно!

І все ж Віта їх і на дух не виносила, і гидувала, і боялася до нестями. Варто було їй побачити метелика, як до горла піднімалася нудота, ноги й руки робилися ватяними й Віта завмирала, ніби бачила перед собою хижака, готового до нападу. У такому завмерлому (чи напівмертвому?) стані вона перебувала доки метелик не зникав із поля її зору.

Віта не могла пояснити свою відразу й жах перед цими створіннями. Тому просто уникала будь-яких «зустрічей» із ними й навіть згадок про них.

Та Борисовичу було байдуже до її душевних терзань. Точніше сказати, він про них нічого не знав. Але якби й знав, то навряд чи б перейнявся. При своїй доброті він примудрявся бути ще й егоїстичним, мов мала балувана дитина.

— Квітко моя прекрасна... — почав він пафосно, але через мить зменшив оберти. Після інсульту, який став для цілком здорового Борисовича повною несподіванкою, градус його «ловеласності» значно понизився. — Віто, якщо без зайвих слів: через місяць у нас дуже відповідальний захід намічається. Пам'ятаєш?

Ще би Віта не пам'ятала! Борисович їй уже разів кілька про це нагадував.

Відповідальний захід — щось на кшталт «віденського балу», але скромніших, обласного рівня масштабів, у місті мав проводитися вперше. Однак планувалося, що на ньому мають бути присутніми всі помітні представники бізнесу області й навіть країни, європейський бізнес, видатні діячі культури, а також представники влади.

Борисович мав намір зав'язати на цьому заході нові ділові відносини. І був упевнений, що присутність поряд красивої, стильної, доглянутої жінки, яка вже досягла певного віку життєвої мудрості, але водночас вигляд мала чудовий, справі тільки допоможе.

Віта шефа цілком підтримувала. Вона прекрасно знала ціну своїм великим темним очам та тужливому погляду, стрункій фігурі, розкішному волоссю. Жінка знала, що має зовнішність яскраву, звабливу, але водночас благородну, не вульгарну. Якраз те, що потрібно для бізнесу, якщо хочеш, щоб до тебе ставилися серйозно, але разом не забували, що ти — жінка. До того ж порядна.

— Шефе, я все прекрасно пам'ятаю! Сукню вже придивилася. Сьогодні маю забрати. Вам сподобається: стильно, яскраво, але благородно.

— Я абсолютно довіряю вашому смаку, — сказав Борисович, не забувши поглядом охопити Вітину фігуру від п'ят і аж до маківки. Після цього тяжко зітхнув і відвів очі.

— І подумайте над кандидатурою кавалера, який буде вас супроводжувати. Красива жінка, поряд з якою є чоловік, викликає більше зацікавленості. І відчуття здорової конкуренції. А це для бізнесу корисно.

Віта вже давно звикла до того, що Борисович вимірює майже все користю для бізнесу. Хоча спочатку це було їй неприємно. А втім, заробітна плата й те становище, яке вона займала в компанії, цілком компенсували ці маленькі неприємності.

— День і ніч думаю над цим питанням! — Віта взяла під «козилок».

— Нізачо не повірю, що в такої жінки, як ви, немає підходящого кавалера, — сказав Борисович і відчалив.

Кавалер, звісно, у Віти був. А от чи можна було назвати гідним того «вищого» світу, куди вона мала його вивести, бодай і на один вечір — запитання цікаве.

Станіслав був дуже гарним молодим чоловіком. Сказати правду — аж занадто молодим. Йому було 27 років. Він був наполовину поляком, чим дуже пишався, і навіть приписував собі шляхетне походження. Мабуть, щоб хоч трішки компенсувати нестачу шляхетності реальної.

Стас був непоганим і незлим хлопцем. Але освіти й виховання йому явно не вистачало. Зате яке він мав чудове підкачане тіло! І не тільки тому, що він полюбляв відвідувати спортзал — матінка-природа щедро нагородила.

Власне, Стас потрапив у коханці до Віти саме через свою надзвичайну зовнішню привабливість і непогані «ліжкові» уміння. Більше їй нічого від нього не було потрібно: ні подарунків, ні матеріальної підтримки, ні задушевних розмов, ні спільних походів у кіно. Власне, як і від інших чоловіків. У Віти до них ставлення було суто споживче. Її найкраща подруга Юлька називала це «улюлюпішовгеть» — саме так, одним словом, звинувачуючи Віту в душевній черствості.

— Подруго, я вже один раз спробувала проявити душевну м'якість та щедрість. І навіть народила двох дітей одне за одним. Проти дітей я нічого не маю, а от проти їхнього таточка, іже з ним, маю багато

чого. Досить із мене глибоких, душевно щедрих і емоційно багатих стосунків! — пирхала Віта.

Юля, яка з якогось часу стала затятою прихильницею різного роду курсів із саморозвитку, деколи намагалася настановити Віту на шлях праведний. Іншими словами — знайти їй пару та влаштувати нормальне подружнє життя, бо «скільки там твого жіночого віку залишилося, клімакс скоро». Та Віта вперто опиралася. Їй не дуже хотілося й уперше йти заміж. Просто піддалася на вмовляння Андрія — колишнього чоловіка. Із якого переляку їй входити в цю ж «річку» удруге?

— Стас для «балу» не підходить, — уголос подумала Віта, — доведеться йти одній.

Вона була певна: Борисович із величезним задоволенням взявся б сам її супроводжувати, але згідно з протоколом мав бути на цьому помпезному заході з дружиною. Утім, у неї ще був місяць часу, аби знайти підходящего кавалера. Стас був би для ліжка, а інший — для «презентацій». Чудова ідея!

Віта, сидючи за досить складним технічним перекладом, час від часу дивилася у вікно, бо це давало їй, як вона казала, «творче натхнення». Переклад, нехай і технічний, був справою тонкою, і без натхнення тут ніяк.

Одного разу їй здалося, що вона побачила Андрія. Серце на мить завмерло при погляді на високу, спортивну фігуру й смоляне волосся. Але лише на мить.

Хоча Віта й цьому здивувалася. Вона думала, що всі думки та спогади про колишнього поховала настільки глибоко в душі, що вже й не відкопати. Але ж ні, трясця, п'ять років повноцінного подружнього життя та ще п'ять, коли вони то розходилися, то сходилися, усе ж залишили слід у її душі.

«Цур тобі, пек тобі, — Віта, оглянувшись, чи ніхто на неї не дивиться, перехрестилася, — що це на мене найшло?»

Жінка згадала, що колишній частенько називав її «легковажною». Це був докір, що Віта до всього ставилася легко. До власного чоловіка — так точно. Вона ніколи не діставала його ревнощами (і це такого красунчика!), не нишпорила в його телефоні, не вивертала кишені в пошуках грошей і таємних любовних записок, з легкістю відпускала в сауну, на риболовлю до друзів.

Але Андрію це, як виявилось, не дуже подобалося.

— От ти даєш! — дивувалася Віта. — Та іншому чоловіку це за щастя!

— Ти так чиниш, тому що не любиш мене, а не через високу довіру! — у серцях казав він. — І тому що в тебе легкий розум. Ти ні до кого й ні до чого не прив'язуєшся.

— Я намагаюся не заморочуватися дрібницями й не псувати цим собі життя, що в цьому поганого? — знизувала плечима Віта. — Ну хочеш, буду тобі влаштовувати розбірки тричі на день: перед сніданком, обідом та вечерею.

— Ми не обідаємо разом! — крізь зуби цідив Андрій.

— І тут не вгодила! — сміялася Віта.

Вона не збиралася в угоду чоловікові перетворюватися на сварливу тітку, для якої чоловік — світло у віконці й сенс життя.

Власне, якби Андрій постійно не діставав її, вимагаючи, аби вона любила його так, як йому б хотілося, вони б залишалися подружжям. Віту цілком влаштовувала така «легковажна» з її боку любов. Але ж ні. Андрію не йнялося: він ходив засмучений, іноді розлючений, страшенно її ревнував (хоча приводів для цього не було). Урешті-решт вони розлучилися.

Віта після розлучення зітхнула з полегшенням. Вона й до заміжжя відчувала, що для подружнього життя не створена. Планувала, років у 40, народити самій собі дитинку. А може й ні. Стосовно своєї здатності до материнства вона теж мала певні сумніви. А втім, ці сумніви розвіялися після того, як Віта одну за одною народила двох донечок, про що ні разу не пошкодувала. Вона обожнювала своїх дівчаток — 10-річну Софійку й 8-річну Лесю. Хоча іноді вони доводили її до сказу.

Як завжди, на саму згадку про доньок Віта мимоволі усміхнулася.

Їхнього таточка запросто можна брати на цей «віденський бал». Уміє справити враження й за необхідності підтримати інтелектуальну розмову. І не дуже інтелектуальну теж.

Андрій був майстром розповідати похабні анекдоти з таким виразом обличчя, ніби він зачитує наукову доповідь. Збоку це мало дуже кумедний вигляд.

«Може, запросити його на це дійство, яке має для Борисовича таке велике значення?» — промайнула думка. Але Віта тут же від неї

відмовилася. Вона підозрювала, що Андрій і досі плекає надію повернутися до неї та дітей (хоча з дівчатами Віта й так не забороняла бачитися). Жінка не хотіла давати колишньому «дармову», як вона казала, надію.

«Доведеться або тягти на цей “бал” Стаса й слідкувати, аби він тримав язика на припоні та не осоромив мене, або йти самій. Краще — самій», — вирішила жінка й благополучно «забила» на це питання. Вона ж була «легковажною», то навіщо заморочуватися?

Утім, після закінчення робочого дня Віта вирішила відвідати Стаса. Крім привабливої зовнішності, у нього була ще одна чудова «риса»: акуратна, хоч і невелика, однокімнатна квартира-студія. Віта ніколи не приводила своїх коханців додому. І ніколи не залишалася ні в кого з них на ніч. Дівчатка повинні знати, що мама завжди повертається додому до них, де б і з ким би вона не була. Тим більше, що Леся, менша донька, іноді серед ночі приходила до неї під бочок досипати.

Віта попередила Стаса про свій приїзд, справедливо розсудивши, що не має бажання застати його в обіймах якоїсь молодой довгоногої кралі. Не те щоб вона дуже засмутилася з цього приводу... Але все одно довелося б якось реагувати, з'ясовувати стосунки, можливо, навіть шукати нового коханця... Віті було ліньки витратити на це час.

— Ого, а за що це мені такий приємний нежданчик перепав? — здивувався Стас. Зазвичай Віта до нього приїздила чітко за розкладом: вівторок, четвер, з 18 до 21 години. Сьогодні була п'ятниця.

— На нежданчик не дуже розраховуй, — попередила жінка, — хочу дещо з тобою обговорити.

— Ну, ок.

За 20 хвилин Віта вже дзвонила в Стасові двері. Він відчинив швидко, просто в коридорі притиснув жінку до стіни, запустив руки під дорогу блузку.

Віта вирвалась із його обіймів.

— Сказала же — не до цього! — роздратовано кинула вона.

Стас ображено накопив пухку нижню губу. У цьому жесті було стільки дитячого й інфантильного, що Віта зрозуміла: її потаємні сподівання на те, що сяк-так у парі зі Стасом вдасться відбути відповідальний «бал», не справдяться. Остаточно вона в цьому переконалася, дивлячись, як він пружною спортивною ходою

продефілював повз люстро, кинувши заразом у нього повний самозакоханості погляд.

«Триндець, — подумала Віта, — “Павич Павичович” якийсь. “Запоре” весь захід. Борисович із мене шкіру за це спустить. Не годиться однозначно».

— Про що ти хотіла побазарити? — Стас демонстративно позіхнув. Мовляв, не дуже мене цікавлять твої бабські справи. Хоча Віта прекрасно знала, наскільки він від неї залежний. Не фінансово — вона б ніколи не опустила до того, щоб утримувати чоловіка. Ще чого не вистачало! Стас залежав від її тіла, її поради, її енергії. Вона давала йому багато, він — молодість та тілесні забави. Чи рівноцінним був цей обмін? Навряд чи. Але Віта воліла над цим не задумуватися.

— Не побазарити, а обговорити питання, — автоматично виправила його Віта, — утім, я передумала. Уважай, питання нема.

— Ну так. Я же дурень неосвічений. Про що зі мною база... говорити, — він знову зовсім по-дитячому випнув нижню губу.

«Та й таке», — подумала Віта, а в голос сказала:

— Зате ти прекрасний, мов Аполлон.

Віта зібралася йти, запевнивши Стаса, що у вівторок, о 18 рівно, вона прилетить до нього на крилах кохання й нестримного бажання. Але раптом почула якийсь дивний шурхіт мало не біля свого вуха. Вона махнула рукою, намагаючись відігнати те, що створювало цей шум і відчула, що воно опинилося в її долоні.

Жінка розкрила долоню й побачила... метелика. Це була звичайна міль — малесенький блідий метелик, який вилетів з котроїсь із шаф.

Але Віта відчула, як її тіло в буквальному сенсі дерев'яніє від жаху. Вона не могла зробити й кроку, щоб втекти від жахливого метелика, не могла поворухнути рукою, щоб скинути із себе це мерзенне створіння. Не могла навіть крикнути: горло перехопив болючий спазм.

Вона почала задихатися. Світ темнів, крутився перед очима жінки. Дихати ставало все важче. Вона відчувала, як холодний піт покриває все тіло. Віта хотіла крикнути: «Допоможіть!!!», але не змогла видавити із себе ні єдиного звуку. Натомість світ перед очима зменшився до розміру макового зерняти й Віту поглинула темрява...

Приходила жінка до тями болісно: навколо було холодно й мокро, наче в могилі. Віта злякалася, що опинилася саме там. Але потім відчула, як чиясь тепла рука торкає її лоба.

— Агов! Ти мене налякала!

Віта впізнала Стасів голос і неймовірно зраділа йому. Виходить, вона не в могилі! Вона — жива!

— Що з тобою сталося? Ти збідла, наче мрець, а потім знепритомніла. Захворіла?

Віта мовчала. Що можна було сказати? Що вона мало не померла від того, що побачила звичайну міль? Господи, ну чому в неї настільки дивна, настільки яскраво виражена фобія? Чи є цьому наукове пояснення? Хіба це нормально — ціпеніти від жаху й непритомніти через те, що якийсь задрипаний метелик сів тобі на руку?

— Де він? — проскрипіла Віта металевим, не своїм голосом.

— Ти його роздавила, фактично по підлозі розмазала, перед тим, як знепритомніти. Кричала щось таким страшним голосом... Ніби тебе вбивають.

— Я? Кричала? Розмазала цю мерзоту по підлозі? — здивувалася Віта. Вона нічого цього не пам'ятала. Абсолютний провал. Пам'ятала, як боялася задихнутися. Як світ став розміром із макове зерня. І все.

Віта помітила, що Стас якось дивно на неї поглядає.

— Що? — запитала вона.

— Знаєш, це дуже... незвичайно — так боятися метеликів. Я про таке зроду не чув.

— Це тому, що окрім фітнес-тренувань на ютубі, ти більше нічого не дивишся. Умикай Діскавері. Там багато цікавого показують, — огризнулася Віта.

Вона раптом зрозуміла: від сьогодні їхнім стосункам прийшов кінець. Тому що вони її втомили. Але ще більше через те, що Стас побачив її незрозумілу слабкість. Трясця! Треба було же цій клятій мерзоті сісти їй у долоню! І вибити її з психологічної рівноваги!

Віта ледве зіп'ялася на ноги, вставши з оббитого слизькою тканиною дивана.

— Уже йдеш? — запитав Стас.

Віта кивнула головою — так.

— Давай я тебе відвезу. Ти бліда й слабка. Знову може щось статися в дорозі.

Жінка заперечливо помахала рукою.

— Ні. Я сама. І взагалі... Давно хотіла тобі сказати: нам уже час розійтися. Ти знайдеш собі дівчину свого віку й будеш щасливий.

Якось так.

Стас не суперечив, мабуть, не повірив, що Віта каже це серйозно. Жінка на ватних ногах пішла до дверей.

— І все-таки з тобою щось не те, — почула вона навздогін, — звернися до спеціалістів.

— Та пішов ти! — прошипіла Віта.

Відчувши себе у відносній безпеці власного дорогого авто, жінка постаралася забути про цю пригоду. Вона увімкнула свою «легковажність» і наказала собі заспокоїтися.

Удома Віта отямилася остаточно. Вона любила свій дім, який дістався їй за безцінь від людини, яка терміново виїздила за кордон. Віта повністю його перебудувала: укріпила фундамент, розбудувала другий поверх, зробила ремонт на свій смак. І все це, між іншим, за свої грошки. Вона не дозволила Андрію, з яким уже була одружена, вкладатися в будинок. Мовляв, якщо раптом справа дійде до розлучення, щоб він на будинок не претендував. Андрій тоді на неї сильно образився.

«Виходить, я із самого початку нашого подружнього життя була налаштована на розлучення, — раптом подумала Віта, — може, зі мною справді щось не так?»

Вона відчула, як тривога, яка вже нібито вляглася, знову почала піднімати свою зміїну голову. Повний провал у пам'яті, про який говорив Стас (може, він це придумав? Навряд чи. Фантазії не вистачило б), її небажання будувати серйозні стосунки, котре таке нехарактерне для жінки... Що з нею не так?

«Усе зі мною добре, — розсердилася невідомо на кого Віта, — не варто зайвий раз заморочуватися!»

Раптом у жінки сильно розболілася голова. Здавалося, її стиснуло залізним ободом, як діжку в бабусиному погребі. В очах потемніло.

Віта вирішила випити пігулку й полежати хвилин 20. Скоро няня, точніше гувернантка, мала привести дівчат із музичної школи, і їм необхідно було приготувати вечерю.

Людмила — студентка 5 курсу педуніверситету, допомагала дівчатам з уроками, водила їх на додаткові заняття, але не готувала й не прибирала в домі. Віта робила це сама. Не тому, що не могла дозволити собі хатню робітницю, а тому, що їй це подобалося. Такий

собі релакс після роботи. І до того ж дівчата мають їсти те, що готує мама. Тоді їжа наповнюється особливою енергетикою.

Пігулка подіяла швидко. Віта полежала ще декілька хвилин і пішла до кухні.

Як завжди, дорогою з другого поверху на перший вона милувалася будинком — творінням рук своїх і фантазії.

Оскільки Віта надавала перевагу неясковим, пастельним тонам, будинок був оформлений відповідно: світло-сірі, молочно-білі або бежево-пісочні стіни, мінімум меблів і також світлих тонів. Це додавало й без того немаленькому будинку додаткового простору та світла. Аби трохи «розбавити» пастельність, кожна з кімнат містила одну яскраву деталь: килимок, порт'єри на вікнах, картину. Загалом будинок справляв враження дуже витонченого дизайнерського, але затишного помешкання.

Кухня, напхана неймовірною кількістю «помічної», як казала подруга Юлька, техніки, була предметом особливої Вітиної гордості. Уся ця «помічна» техніка реально полегшувала життя ділової самотньої жінки, яка працює і в якій в «анамнезі» є двійко ще досить недорослих дітей.

Віта швидко приготувала нехитру вечерю: салат, картопляне пюре, курячі відбивні, на десерт — кекси. Вона цілком справедливо вважала: що простіша їжа, то вона корисніша. «Пиндиками», звісно, дітей також тішила, але зрідка. Тим ціннішими були ці моменти.

До того часу як Людмила привела дітей, Віта вже й думати забула про прикрий інцидент, що стався в Стаса. Хоча питання, з ким піти на «бал», залишалося відкритим.

Віта вирішила його обговорити з Юлькою. Після того, як вкладе дітей спати.

Леся й Софійка влетіли у квартиру, як завжди, створивши масу шуму.

Вони штовхалися у дверях, сміялися, смикали одна одну за рукава одягу, показували язики. Дівчатка росли щасливими дітьми. В усякому разі Віта на це сподівалася. Вона хвилювалася, що їхнє з Андрієм розлучення сильно вдарить по їх психіці. Дівчата справді перший час ходили сумні й незвичайно тихі. Та все ж за деякий час їхнє життєлюбство взяло гору. Тим більше, вони мали змогу бачитися з батьком тоді, коли забажають.

— Мамо, а що в нас на вечерю? — навіть не помивши руки, Софійка вже всілася за стіл. Вона від народження була трохи нетерплячою.

— Ану марш до ванної мити руки, — шикнула на неї Віта.

— Ги-ги, — захихотіла Леся, — а я вже помила руки.

Вона продемонструвала мамі маленькі долоньки. Віта ніжно усміхнулася. Дівчата були її найбільшим багатством і відрадою.

Діти швидко повечеряли й, утомлені довгим днем, почали позіхати ще за столом й дуже скоро відправилися спати. Віта ще не встигла дочитати казку, як вони заснули.

Найулюбленішою історією дітей була казка про Снігову Королеву, а тепер ще й мультфільм «Холодне серце».

Віта вже в сотий раз читала дівчаткам цю історію, як раптом Софія сказала, що мама нагадує Снігову Королеву, тому вона так любить цю казку.

— Чим же я схожа на цю даму? — запитала Віта, намагаючись нічим не видати, що їй неприємне таке порівняння.

— Ну... Ти така ж гарна, це по-перше, — взялася перераховувати дитина, — по-друге, ти, мамо, така ж... далека, — нарешті підбрала Софійка слова.

— Далека? Як це? — не зрозуміла жінка.

Софія задумалася.

— Ну... ти ніби тут, але разом із тим, ти наче десь далеко. Ти наша. А ніби й не наша...

— Як це я не ваша? Я насамперед — ваша!

— Мамо, ну я не знаю... Я спати хочу! — Софійка відвернулася до стіни й миттю заснула.

— Уникла важких пояснень, — сама собі всміхнулася Віта.

Слова доньки її зачепили. Що значить далека? Від дітей далека? Але вона завжди намагалася приділяти донькам якомога більше уваги, особливо після розлучення з чоловіком. Давно минули ті часи, коли вона думала, що навряд чи наважиться народити дитину, бо буде такою собі матір'ю.

Зараз Віта знала, що вона — хороша мати. Тоді що значить оте Софійчине «далека»? У чому вимірюється ця далечінь? У метрах? Чи несланих словах?

Віті раптом захотілося розбудити Софійку й примусити її пояснити, що вона мала на увазі. Але, з іншого боку, яких таких глибинних

пояснень вона хоче від 10-річної дитини, навіть такої розумної, як Софійка?

Тож Віта постаралася викинути доньчині слова з голови. Але це виявилось не так просто. Раптом вона знову згадала про пригоду в Стасовій квартирі, його фразу: мовляв, із тобою явно щось не те, звернися до спеціаліста. Градус настрою різко впав.

Віті раптом здалося, що вона справді якась не така. Дефективна. У чому її дефект? Віта підійшла до високого — у зріст людини — люстра. Тоненька шовкова нічна сорочка не приховувала, а навпаки підкреслювала всі принади її стрункого тіла. Звісно, фігура у Віти вже не була дівочою: плечі, стегна, незважаючи на стрункість, були налиті жіночою зрілістю. Але смішно, їй Богу, у 42 роки корчити з себе юну дівицю.

Віта уважно роздивлялася кожен вигин свого тіла. Явних дефектів не було. Але він може бути неявним. Душевним, наприклад.

— Ти не хвора! — сказала Віта, звертаючись до свого дзеркального двійника. — Не придумуй того, чого нема! І не шукай дефектів, де їх не існує!

З такою думкою вона рішуче відправилася до ліжка спати. Намагалася дихати спокійно, уявляти пальми й пляж з чорним піском, де мріяла побувати, і взагалі — думати позитивно. Але в голові час від часу виринало неприємне слово «дефект».

Просто сьогодні був важкий день, подумала Віта й раптом згадала, що хотіла переговорити з Юлькою щодо того, де шукати пару на «бал». Але ж не дзвонити подрузі опівночі? Якими би близькими вони не були, потрібно й совість мати.

«Поговорю з нею завтра», — подумала Віта й нарешті заснула.

Віта запросила Юльку на вечерю. Подруга, як і Віта, була жінкою офіційно самотньою, з тією тільки різницею, що мала вже дорослу 22-річну доньку Наталю і масу вільного часу.

— Доки онуки не з'являться, — жартувала Юля.

Віті було дещо дивно чути про онуків. Сама вона, правда, теж інколи жартувала, що є «матір'ю похилого віку». Але онуки... До онуків потрібно було ще дожити.

— То прийдеш до мене? — ще раз уточнила Віта.

— Прийду, чом би й ні? Наталка сьогодні у свого хлопця залишиться на ночівлю, тому я абсолютно вільна. Тож, мабуть, у тебе й заночую.

Хоч би він її скоріше заміж забрав, — зітхнула Юля.

Це вона про Наталчиного кавалера. Питання це надзвичайно хвилювало подругу, якій хотілося, щоб усе було за правилами.

Але молодь, в особі її доньки, на мамині хвилювання й правила не дуже зважала.

Віті ці переживання здавалися незрозумілими й далекими. Хай собі живуть люди так, як хочуть. На що Юля справедливо зауважувала: мовляв, поговоримо про це з тобою років через 10–15.

Віта та Юлька були зовсім не схожими. Маленького зросту, повненька Юля, на відміну від подруги, любила «заморочуватися» з будь-якого приводу. Вона переживала через зайву вагу (якої насправді було не так уже й багато), через свою самотність (яку Віта називала свободою), і ще через багато-багато дріб'язкових, на думку Віти, речей. Але, мабуть, саме ця несхожість і притягувала їх одна до одної. Зазвичай дружба між жінками не зав'язується в досить зрілому віці. Але вони були винятком, оскільки подружилися не так давно — років із п'ять тому. Юля як художник-оформлювач працювала над ілюстраціями до книги, яку перекладала Віта.

— Що робити з цим «балом», трясця його матері? — запитала Віта, коли вони, повкладавши дітей, із келихами вина всілися у вітальні.

— У сенсі? — не зрозуміла Юля. — Підеш його прикрашати своєю неземною вродою, звісно.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ